

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 3To/16/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3715010011
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 04. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Hargaš
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3715010011.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Hargaša a sudcov JUDr. Rastislava Vranku a JUDr. Dušana Krč-Šeberu v trestnej veci proti obžalovanému I. D., nar. XX.XX.XXXX v C. H., pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a/, b/ Tr.zák. s poukazom na § 138 písm. a/, § 139 ods. 1 písm. c/ Tr.zák., prejednal na verejnom zasadnutí konanom dňa 22. apríla 2015 odvolanie obžalovaného I. D. proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 03.02.2015, sp.zn. 2T/5/2015 a takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d/, ods. 2 Tr.por. zrušuje sa napadnutý rozsudok vo výroku o treste prepadnutia veci.

Podľa § 319 Tr.por. sa odvolanie obžalovaného proti výrokom o treste vo zvyšnej časti zamietajú.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 03.02.2015, sp.zn. 2T/5/2015 bol obžalovaný I. D. uznaný za vinného z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a/, písm. b/ Tr.zák. s poukazom na § 138 písm. a/ Tr.zák., § 139 ods. 1 písm. c/ Tr.zák. na tom skutkovom základe, že dňa 05.11.2014 asi o 8.15 hod. v obci W. M. na ul. O. č. XX/XX, okres Púchov, v jednoizbovom byte, kde býva s bratom C. D. a sestrou Y. D., pod vplyvom alkoholu sa vyhrážal svojmu bratovi C. D. a svojej sestre Y. D. zabitím, pritom im vulgárne nadával, následne zobral z kuchynskej linky nôž o dĺžke čepele 17 cm, s ktorým odišiel na ulicu, kde sa vyhrážal, že všetkých podreže, postrieľa, pritom sa s nožom oháňal a neskôr ho schoval za tepláky za pás, ktorý mu však spoza teplákov vytrhla jeho neteť Y. D., bytom W. M., O. č.XX/XX, ktorá potom ušla do bytu a zabuchla dvere, ktoré však I. D. kľučkou otvoril zatlačením do dverí, vošiel dnu a opäť sa vyhrážal zabitím, svojej sestre a bratovi, pričom jeho brat C. D. ho zhodil na zem a držal až do príchodu polície, pričom ale tieto vyhrážky vzbudili u C. D. a Y. D. dôvodnú obavu o život, a to s prihliadnutím k tomu, že I. D. nadmerne požíva alkoholické nápoje, pod vplyvom ktorých je už dlhodobo agresívny voči nim a v takomto stave by svoje vyhrážky zabitím mohol aj uskutočniť.

Za tento trestný čin bol obžalovaný I. D. odsúdený podľa § 360 ods. 2 Tr.zák. s použitím § 38 ods. 2, ods. 3 Tr.zák., § 36 písm. l/, n/ Tr.zák., § 37 písm. m/ Tr.zák. na trest odňatia slobody v trvaní 10 mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody do ústavu so stredným stupňom stráženia. Zároveň mu podľa § 60 ods. 1 písm. a/ Tr.zák. bol uložený trest prepadnutia veci, a to 1 ks kuchynského noža.

Citovaný rozsudok okresného súdu nenadobudol právoplatnosť, pretože ho v zákonnej pätnásťdňovej lehote napadol odvolaním obžalovaný I. D. prostredníctvom svojho obhajcu pre nesprávnosť výrokov o treste v I. a III. bode napadnutého rozsudku.

Obžalovaný I. D. (ďalej len „obžalovaný“) v písomnom zdôvodnení odvolania uviedol, že trest, ktorý mu bol uložený sa mu zdá ku všetkým okolnostiam uvedeného skutku neprimerane prísny a trest prepadnutia veci mu bol uložený v hrubom rozpore so zákonom. Obžalovaný zásadne poprel, že by s nožom v ruke proti komukoľvek útočil. Trest považuje za neprimerane prísny a navrhuje, aby mu trest bol znížený na trest odňatia slobody v trvaní 8 mesiacov. Ďalej v dôvodoch svojho odvolania uviedol, že trest prepadnutia veci mu nebolo možné uložiť, nakoľko je preukázané, že kuchynský nôž je vo vlastníctve matky obžalovaného G. D., ktorá mu opakovane píše do väzby a žiada ho o vrátenie noža, nakoľko je sociálne odkázaná, poberá iba dávky v hmotnej núdzi a i takýto neoprávnený svojvoľný a nezákonný zásah súdu prvého stupňa do jej vlastníckeho práva jej spôsobuje veľkú traumu a problémy, vyvolané nesprávnym a nezákonným rozhodnutím súdu prvého stupňa. Obžalovaný poukázal na skutočnosť, že nie je násilníkom, je kľudnej, uzavretej a samotárskej povahy. Je pravdou, že bol v minulosti odsúdený, ale nie za násilný trestný čin, ani za žiadnu bitku a ani nič podobné. Vždy to boli len rôzne drobné krádeže. Preto navrhol, aby v časti uloženia trestu prepadnutia veci odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. d/ Tr.por. zrušil, pretože boli porušené ustanovenia Trestného zákona a vo zvyšnej časti výroku o treste po zrušení napadnutého rozsudku podľa § 322 ods. 1 Tr.por. sám rozhodol a uložil obžalovanému trest odňatia slobody v trvaní 8 mesiacov nepodmienečne a pre výkon trestu ho zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Prokurátor krajskej prokuratúry na verejnom zasadnutí krajského súdu navrhol odvolanie obžalovaného vo vzťahu k trestu odňatia slobody ako nedôvodné podľa § 319 Tr.por. zamietnuť. V časti odvolania vo vzťahu k trestu prepadnutia veci navrhol, aby odvolací súd v tejto časti zrušil výrok napadnutého rozsudku, nakoľko tento výrok nie je preskúmateľný a nie je možné posúdiť jeho správnosť.

Krajský súd ako súd odvolací, na základe riadne a včas podaného odvolania oprávnenou osobou - obžalovaným - nezistiac dôvody na postup v zmysle § 316 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku, preskúmal podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom neopomenul skúmať, či vec neobsahuje chyby odvolaním nevytýkané, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného je čiastočne dôvodné. Nezistil pritom chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané a ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr.por.

Na základe preskúmania veci odvolací súd dospel k záveru, že súd prvého stupňa vykonal vo veci dokazovanie zákonným spôsobom a v potrebnom rozsahu. Postupom podľa § 257 ods. 7, ods. 8 Trestného poriadku prijal uznesením vyhlásenie obžalovaného o uznaní viny v zmysle § 257 ods. 1 písmeno b/ Trestného poriadku a zároveň vyhlásil, že dokazovanie v rozsahu, v akom obžalovaný priznal spáchanie uvedeného skutku, nevykoná, v dôsledku čoho vykonal dokazovanie len vo vzťahu k výroku o treste a ochrannom opatrení.

Súd prvého stupňa svoje rozhodnutie primerane odôvodnil, keď uviedol, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov s ohľadom na dôvodnosť prijatia jeho vyhlásenia o uznaní viny. Okresný súd nepochybil ani pri právnom posúdení konania obžalovaného, ktorý svojím konaním naplnil všetky znaky prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a/, písm. b/ Tr.zák. s poukazom na § 138 písm. a/ Tr.zák., § 139 ods. 1 písm. c/ Tr.zák.

Pochybenie zo strany okresného súdu nezistil odvolací súd ani vo výroku o treste odňatia slobody a o spôsobe jeho výkonu. Súd prvého stupňa správne ukladal trest podľa § 360 ods. 2 Tr.zák., pri ktorom Trestný zákon v osobitnej časti stanovuje trest odňatia slobody s dolnou hranicou vo výmere 6 mesiacov a s hornou hranicou uvedeného trestu vo výmere 3 roky. Súd prvého stupňa pri ukladaní trestu ďalej správne postupoval podľa § 38 ods. 2 Tr.zák., podľa ktorého súd pri určovaní druhu trestu a jeho výmery musí prihliadnuť na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a priťažujúcich okolností. Súd na strane obžalovaného správne zistil v zmysle § 36 Tr.zák. dve poľahčujúce okolnosti, a to podľa § 36 písm. l/ Tr.zák., že sa obžalovaný priznal k spáchaniu trestného činu a trestný čin úprimne oľutoval a podľa § 36 písm. n/ Tr.zák., že obžalovaný napomáhal pri objasňovaní trestnej činnosti príslušným orgánom. Súd prvého stupňa na druhej strane správne zistil jednu priťažujúcu okolnosť na strane obžalovaného, a to podľa § 37 písm. m/ Tr.zák., že bol už za trestný čin odsúdený. Následne podľa § 38 ods. 3 Tr.zák. pri prevahe pomeru poľahčujúcich okolností, znížil hornú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby ustanovenej v § 360 ods. 2 Tr.zák. z troch rokov (36 mesiacov) o jednu tretinu na 2 roky 2 mesiace

(26 mesiacov) /výpočet: rozdiel medzi hornou a dolnou hranicou trestu odňatia slobody predstavuje 30 mesiacov z čoho 1/3 predstavuje 10 mesiacov; teda horná hranica po jej znížení predstavuje 2 roky 2 mesiace (26 mesiacov), 36 mesiacov - 10 mesiacov = 26 mesiacov, teda 2 roky a 2 mesiace/. Súd prvého stupňa ukladal trest v rozpätí dolnej hranice v trvaní 6 mesiacov a hornej hranice v trvaní 2 roky 2 mesiace (26 mesiacov). Súd prvého stupňa uložil obžalovanému trest odňatia slobody v trvaní 10 mesiacov nepodmienečne, ktorý i podľa názoru odvolacieho súdu je trestom zákonným a primeraným. Súd prvého stupňa nemohol v uvedenej trestnej veci s prihliadnutím na okolnosti v zmysle § 49 ods. 1 písm. a/ Tr.zák. obžalovanému uložený trest odňatia slobody podmiennečne odložiť so súčasným uloženým skúšobnej doby, nakoľko obžalovaný je osobou so sklonom k páchaniu trestných činov najmä majetkovej povahy, u ktorého ani doteraz uložené nepodmienečné tresty odňatia slobody neviedli k jeho náprave. Vzhľadom na osobu páchatel'a a s prihliadnutím na jeho doterajší život i okolnosti prípadu, okresný súd vyvodil správny záver, že na zabezpečenie ochrany spoločnosti a nápravu obžalovaného je výkon trestu odňatia slobody nevyhnutný a že na podmiennečný odklad výkonu trestu odňatia slobody, ani na mimoriadne zníženie trestu neboli u obžalovaného splnené zákonné podmienky. Uložený trest zodpovedá všetkým zákonným hľadiskám stanoveným pre jeho ukládanie v zmysle § 34 ods. 1, ods. 3 a ods. 4 Tr.zák. a zohľadňuje všetky zistené okolnosti prípadu, konkrétny stupeň závažnosti spáchaného trestného činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, zistené poľahčujúce okolnosti, priťažujúce okolnosti ako aj pomery obžalovaného a možnosti jeho nápravy z hľadiska účelu trestu, jeho individuálnej i generálnej prevencie, pričom uložený trest odňatia slobody v takto stanovenej výmere je dostatočným vyjadrením morálneho odsúdenia obžalovaného spoločnosťou.

Pri zaradovaní obžalovaného do ústavu na výkon trestu odňatia slobody, súd prvého stupňa správne použil § 48 ods. 2 písm. b/ Tr.zák. a zaradil obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, nakoľko obžalovaný bol v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody pre úmyselný trestný čin.

Odvolací súd po dôkladnom preskúmaní rozsudku v časti jeho výroku o uloženom treste a spôsobe jeho výkonu konštatuje, že nie je možné akceptovať odvolacie námietky obžalovaného a považuje ich za nedôvodné. Odvolací súd teda nezistil žiadne zákonné dôvody na zmenu napadnutého rozsudku vo vzťahu k výroku o treste odňatia slobody a o spôsobe jeho výkonu, preto v tomto smere odvolacie námietky obžalovaného neakceptoval.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti odvolací súd dospel k záveru, že súd prvého stupňa rozhodol zákonne a správne v časti výrokov o uloženom treste odňatia slobody obžalovanému. Preto odvolanie obžalovaného v časti napadnutých výrokov o treste odňatia slobody ako nedôvodné podľa § 319 Tr.por. zamietol.

Odvolací súd však pri plnení si svojej prieskumnej povinnosti dospel k záveru, že výrokom napadnutého rozsudku v časti uloženia trestu prepadnutia veci, a to 1 ks kuchynského noža podľa § 60 ods. 1 písm. a/ Tr.zák. boli porušené ustanovenia Trestného zákona.

Podľa § 60 ods. 5 Trestného zákona, trest prepadnutia veci môže súd uložiť, len ak ide o vec patriacu páchatel'ovi.

Odvolací súd po preskúmaní spisového materiálu zistil, že z nijakej konkrétnej skutočnosti (výpoveď obvineného, výpoveď svedkov- poškodených, výpovede svedkov, ani z listinných dôkazov nachádzajúcich sa v spise) nevyplýva, že vlastníkom 1 ks kuchynského noža je práve obžalovaný I. D.. Zo zápisnice o vydaní vecí (na č.l.90 spisu) vyplýva len skutočnosť, že dňa 05.11.2014 o 21.00 hod. Y. D. príslušníkom polície dobrovoľne vydala 1 ks kuchynského noža s čepeľou 17 cm a rukoväťou o dĺžke 13 cm. Následne bola vykonaná jeho fotodokumentácia (č.l.91-93 spisu). Odvolací súd dospel k záveru, že nie je možné zo spisového materiálu ustáliť, že vlastníkom uvedeného kuchynského noža bol obžalovaný. Za takéhoto zisteného stavu podľa názoru odvolacieho súdu súd prvého stupňa napadnutým výrokom o treste prepadnutia veci (1 ks kuchynského noža) porušil ustanovenie § 60 ods. 5 Tr.zák.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti krajský súd vyhovel v uvedenej časti odvolaniu obžalovaného a podľa § 321 ods. 1 písm. d/, ods. 2 Tr.por. zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste prepadnutia

veci s tým, že následne bude úlohou súdu prvého stupňa rozhodnúť o veci (noži) vydanej matkou obžalovaného podľa § 89 Tr.por.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je sťažnosť prípustná.